

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกปัจจุบันได้ก้าวเข้าสู่ยุคสังคมแห่งความรู้ (Knowledge Society) ที่ความมั่นคงและความผาสุกของแต่ละสังคมไม่ได้ขึ้นอยู่กับทรัพยากรหรือกำลังอาวุธอีกต่อไป หากขึ้นอยู่กับภูมิปัญญาของแต่ละสังคมที่จะใช้ในการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจในเวทีนานาชาติ อันจะนำไปสู่ความเป็นปึกแผ่นของสังคมนั้น ๆ ความรู้ที่ประเทศต่าง ๆ ต้องหันกลับมาทบทวนการศึกษาและการพัฒนาคนของตนอย่างจริงจัง ด้วยเป้าหมายเดียวกันนั้นคือการสร้างคนที่จะเก่งกล้าสามารถพอเพียงที่จะเป็นกำลังที่เข้มแข็งให้แก่ภาคการผลิตต่าง ๆ ของประเทศนั้น และในขณะเดียวกันก็เป็นการสร้างเสถียรภาพทางสังคมจากการที่คนในชาติมีการศึกษาที่ดี เราจึงได้เห็นความเคลื่อนไหวด้านการศึกษาของประเทศต่าง ๆ มากมายที่สะท้อนให้เห็นวิสัยทัศน์ การพัฒนาของประเทศนั้น ๆ ที่บ้างก็มุ่งให้การศึกษาเป็นกลไกเพิ่มสมรรถนะการแข่งขันให้กับประเทศหรือมีเช่นนั้นก็เป็นแรงผลักดันทางการเมืองที่ต้องการให้การศึกษาช่วยลดช่องว่างระหว่างชนชั้นทางสังคม หรือบ้างก็เป็นกระแสเทคโนโลยีที่เข้ามาปฏิรูประบบการเรียนรู้แบบการเรียนการสอนยุคใหม่ให้มีชีวิตชีวายิ่งขึ้น ซึ่งความเคลื่อนไหวเหล่านี้ น่าจะเป็นกระจกเงาสะท้อนทิศทางการพัฒนาการศึกษาของไทยเราเองด้วยว่า วิสัยทัศน์และเส้นทางการเศรษฐกิจและสังคมในอนาคตได้เพียงใด (บรรจง ภาสดา, 2548)

“การศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทัศนคติ ค่านิยมและคุณธรรมของบุคคล เพื่อให้เป็นพลเมืองดีมีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศก็ย่อมทำได้สะดวกราบรื่นได้ผลที่แน่นอนและรวดเร็ว” พระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษา การศึกษาเป็นทั้งกระบวนการและเนื้อหาในการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมและเป็นการสร้างภูมิปัญญาให้แก่สังคม ดังนั้น การศึกษาจึงเป็นรากฐานและเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมืองของประเทศ การที่จะใช้การศึกษาให้เป็นเครื่องมือ ในการพัฒนาประชากรและประเทศชาติให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้ จำเป็นต้องพัฒนาระบบการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ

มาตรฐานและมีประสิทธิภาพดีพอที่จะพัฒนาประชากร และประเทศชาติให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในกระแสโลกาภิวัตน์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544)

การปฏิรูปการเรียนรู้ทำให้ผู้ที่อยู่ในแวดวงการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สอนตระหนักว่าการจัดการเรียนการสอนจะต้องตอบสนองความต้องการ ความถนัด ความสนใจและความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งด้านอารมณ์ ความรู้สึก ด้านสุขภาพ สุขนิสัย ด้านการอยู่ร่วมกันในสังคม และด้านความสามารถทางสติปัญญา ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และมีความสามารถและทักษะในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (Lifelong learning) ดังนั้นกระบวนการเรียนการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้จึงต้องเกิดจากการเรียนรู้ด้วยตัวของผู้เรียนเอง เพราะ “หัวใจของการเรียนรู้เกิดจากขุมทรัพย์ในตนเอง” การจัดการเรียนการสอนจึงต้องเปลี่ยนจาก “การให้ความรู้” ไปสู่ “การก่อให้เกิดการเรียนรู้” กระตุ้นให้คิด มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้มีส่วนร่วมและสอดคล้องกับบริบทสภาพจริง จึงนำมาซึ่งการพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ดังพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่กล่าวถึงแนวทางการจัดการศึกษาว่า ต้องยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ การจัดกระบวนการเรียนรู้ต้องจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัด และความแตกต่างของผู้เรียน ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ผลผสมผสานระหว่างความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างสมดุล รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย (จักรินทร์ศิริรัตน์, 2548)

การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษาให้สำเร็จนั้น ครูผู้สอนเป็นบุคคลที่มีความสำคัญจะต้องมีความรู้ ประสบการณ์ มีทักษะด้านวิชาชีพและตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาสื่อการสอน อันนำมาซึ่งการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อส่งเสริมการศึกษา ผู้บริหารเป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญในด้านให้การสนับสนุนร่วมมือและอำนวยความสะดวก โดยต้องปฏิบัติงานด้านอุปกรณ์ โดยการจัดหา จัดซื้อ การผลิต ให้เพียงพอกับสถานศึกษา สำหรับสถานศึกษาผู้บริหารจะต้องเผชิญกับสิ่งท้าทายต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องอาศัยวัสดุ อุปกรณ์ วิธีการโดยนำมาเสริมประสิทธิภาพภายในสถานศึกษา ดังนั้นผู้บริหารไม่เพียงแต่เป็นผู้นำทั่วไป แต่ควรเป็นผู้นำทางเทคโนโลยีการศึกษา(Educational Technology Leadership) (ชวลิต เกิดทรัพย์, 2553) สำหรับการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาทั้งผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอนรวมทั้งผู้สนับสนุน

ทางการศึกษาจำเป็นต้องรู้เท่าทันเกี่ยวกับเทคโนโลยีทางการศึกษา สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเกิดประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญและเร่งด่วนสำหรับการพัฒนาระบบการศึกษา (พิเชษฐเพียรเจริญ, 2550) เนื่องจากสภาพสังคมในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป วิธีการและเทคนิคการเรียนการสอนในรูปแบบเดิมไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอน เทคนิควิธีการสอน รูปแบบ รวมถึงปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน (อภิภู สิทธิภูมิมงคล, 2545) จากผลการวิจัยของ ดารณี ยอดโพธิ์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบในการจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา พบว่า บุคลากรทางการศึกษา ขาดการพัฒนาด้านเทคนิควิธีการสอน ขาดวัสดุอุปกรณ์ ขาดงบประมาณในการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการศึกษา นอกจากนี้สื่อการสอนของครูที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นเอกสาร ตำรา หนังสืออ่านประกอบ ปัญหาของครูผู้สอนที่พบ คือ ขาดความรู้ และทักษะการใช้การผลิตสื่อ ขาดความมั่นใจในการใช้สื่อการสอน ขาดผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาและการฝึกอบรมการใช้การผลิตสื่อการสอน ครูผู้สอนมีความต้องการสื่อการสอนโดยเฉพาะสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อมัลติมีเดีย คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์

นอกจากนี้ตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษาในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพนั้น ปัจจัยที่สำคัญ คือ การนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนและการบริหารจัดการทางการศึกษา มีความจำเป็นเพราะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาอย่างชัดเจนในการบริหารจัดการเรียนการสอน จำเป็นต้องมีการปรับปรุงให้เกิดความทันสมัยและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ซึ่งผู้เรียนควรได้รับการเรียนรู้ปัญหาในปัจจุบันที่พบโดยส่วนใหญ่คือ ขาดสื่อ อุปกรณ์ และเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง และเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวสถานศึกษาจะต้องใช้เทคโนโลยีและอุปกรณ์สำหรับให้ผู้เรียนใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ จุดมุ่งหมายของการศึกษาดังกล่าวจำเป็นต้องให้บุคลากรนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษาทั้งที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์และวิธีการมาใช้พัฒนาให้เกิดประโยชน์ เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน รวมถึงการอบรมเทคนิควิธีการสอนที่มีความทันสมัยให้แก่ครูผู้สอน (อมรรัตน์ เหล็กกล้า, 2554)

จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในปัจจุบันมุ่งเน้นในเรื่องประสิทธิภาพและคุณภาพในการศึกษา เทคนิควิธีการและอุปกรณ์ที่เป็นเทคโนโลยีทางการศึกษา จำเป็นต้องนำมาใช้ในระบบการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับประเทศไทยประเด็นที่เป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้ซึ่งต้องได้รับการแก้ไข คือ ปัญหาด้านทัศนคติที่เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา มองไม่เห็นผลของความสำเร็จ ไม่เห็นคุณค่า และไม่มีความชัดเจนในการนำเทคโนโลยีทางการศึกษาเข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในการจัดซื้อสูง ในขณะเดียวกัน ด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา จำเป็นต้องปรับปรุงให้พร้อมต่อการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา

เนื่องจากการออกแบบอาคารและสภาพแวดล้อม มักไม่คำนึงถึงการอำนวยความสะดวกในการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาในชั้นเรียน ปัญหาที่สำคัญคือ ขาดบุคลากรที่มีความรู้ แบบบูรณาการขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา (เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์, 2548) อีกประเด็นปัญหาที่น่าจับตามอง นั่นก็คือ สถานศึกษาขาดวัสดุอุปกรณ์ ครูผู้สอนมักใช้วิธีการสอนแบบบรรยายหน้าชั้นเรียนทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสในการคิดวิเคราะห์ด้วยหลักเหตุผล ครูผู้สอนใช้สื่อไม่เป็น ไม่รู้จะใช้อย่างไร เมื่อไหร่ สิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อคุณภาพทางการศึกษาแทบทั้งสิ้น

กระบวนการในการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา เป็นสิ่งสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบัน ซึ่งจะเป็นการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษาที่มีการแข่งขันกันจำนวนมาก เพราะว่านวัตกรรมทางการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความอยู่รอดและการเจริญเติบโตของสถาบันอุดมศึกษาในระยะยาวได้ อย่างไรก็ตามการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษาเป็นเรื่องที่เสี่ยงเพราะว่า นวัตกรรมทางการศึกษาที่ประสบความสำเร็จสามารถเป็นต้นทุนหลายร้อย หลายพันล้านบาทได้ อัตราความล้มเหลวของนวัตกรรมทางการศึกษายังคงมีสูง ยังมีการวิจัยในอดีตน้อยอยู่ที่จะวิจัยถึงนวัตกรรมทางการศึกษาที่ประสบความสำเร็จในตลาดอาเซียนในกระบวนการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตลาดต่างประเทศ บทบาททางการตลาดถือว่าเป็นบทบาทหลักที่มีประสิทธิผลและประสิทธิภาพในการเปลี่ยนข้อมูลทางการตลาดเข้ามาเป็นแนวคิดของผลิตภัณฑ์และกลายเป็นตำแหน่งผลิตภัณฑ์ที่ถูกเสนอถึงตลาดเป้าหมาย ยังไม่มีงานวิจัยใดที่มีการศึกษาบทบาทของการตลาดในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรใหม่ในตลาด AEC งานวิจัยนี้เป็นการตรวจสอบบทบาทของการตลาดในการพัฒนาความสำเร็จของหลักสูตรใหม่ในตลาด AEC

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความจำเป็นและมีความสนใจอย่างยิ่งที่จะศึกษาการฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาดที่มีผลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อศึกษาการฝึกกำลังของทักษะทางการตลาดที่มีผลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษา และเพื่อศึกษาความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาดที่มีผลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพนวัตกรรมทางการศึกษาของประเทศ พัฒนาการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษาได้อย่างต่อเนื่อง เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษามาใช้พัฒนาการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะด้านผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถในการแก้ปัญหา และนำไปสู่คุณภาพตามความมุ่งหวังของสังคม โดยผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่ออาชีพ ต่อสังคม และประเทศชาติต่อไป

คำถามของการวิจัย

1. การฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวมมีความสัมพันธ์เป็นอย่างไร
2. การฝึกกำลังของทักษะทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวมมีความสัมพันธ์เป็นอย่างไร
3. ความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวมมีความสัมพันธ์เป็นอย่างไร
4. การฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาดการฝึกกำลังของทักษะทางการตลาดและความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาด ตัวแปรเหล่านี้มีความสำคัญเป็นอย่างไรต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม
2. เพื่อศึกษาการฝึกกำลังของทักษะทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม
3. เพื่อศึกษาความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม
4. เพื่อศึกษาลำดับความสำคัญของตัวแปรการฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาด การฝึกกำลังของทักษะทางการตลาดและความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาดที่มีผลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม

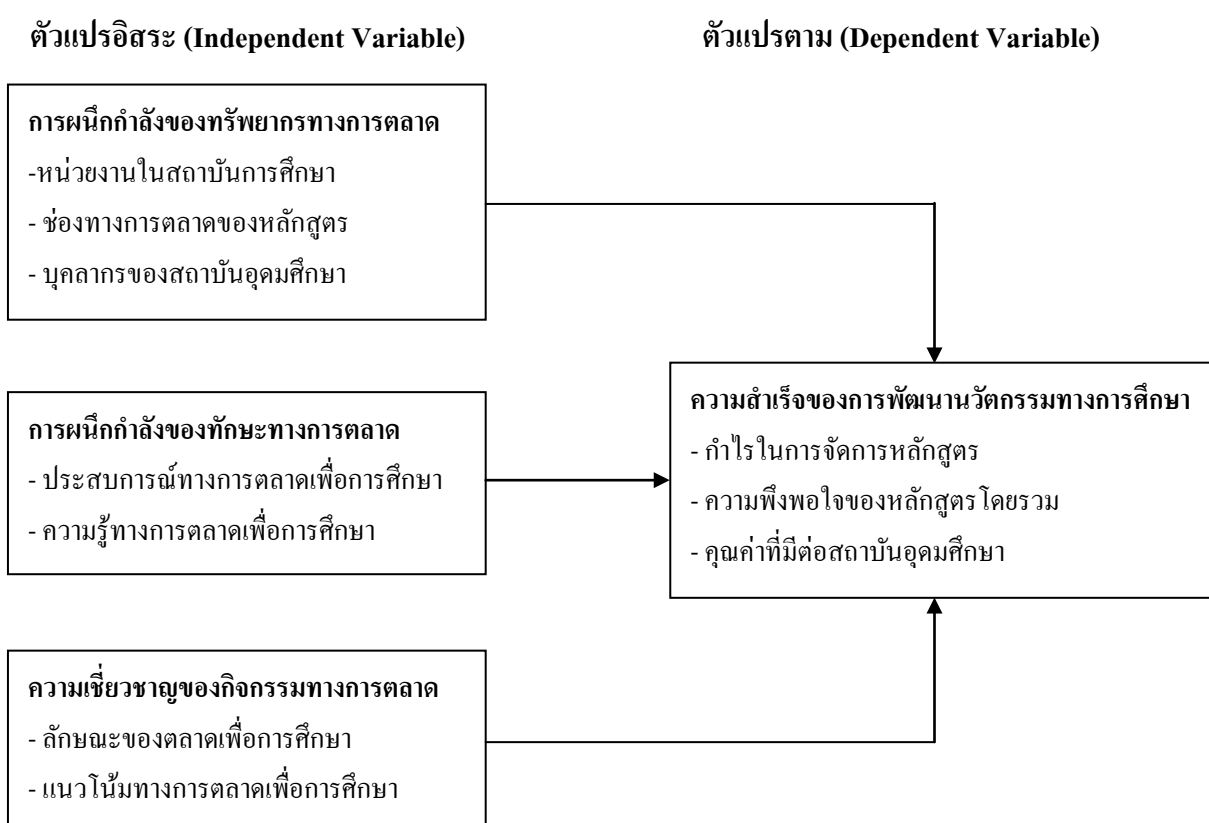
สมมติฐานการวิจัย

1. การฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาด ได้แก่ หน่วยงานในสถาบันการศึกษา ช่องทางการตลาดของหลักสูตร และบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษามีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม
2. การฝึกกำลังของทักษะทางการตลาด ได้แก่ ประสบการณ์ทางการตลาดเพื่อการศึกษา และความรู้ทางการตลาดเพื่อการศึกษาที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม

3. ความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาด ได้แก่ ลักษณะของตลาดเพื่อการศึกษา และ แนวโน้มทางการตลาดเพื่อศึกษามีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม

4. การผนึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาดโดยรวม การผนึกกำลังของทักษะทางการตลาดโดยรวมและความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาดโดยรวมมีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาโดยรวม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. สถาบันอุดมศึกษาสามารถนำกลยุทธ์การพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษาที่ได้ไปปรับใช้เพื่อความเหมาะสมกับตลาดอาเซียน

2. ได้ทราบปัจจัยที่เข้มแข็งทางด้านการฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาดการฝึกกำลังของทักษะทางการตลาด และความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาดเพื่อการพัฒนาความสำเร็จของนวัตกรรมทางการศึกษา

3. นักวิชาการ นักวิจัย หรือผู้สนใจสามารถนำงานวิจัยนี้ไปขยายความเพื่อการศึกษาต่อไป

ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ประชากร ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ 77 แห่งๆ แบ่งเป็น มหาวิทยาลัยที่เป็นส่วนราชการ 16 แห่ง มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ 12 แห่ง มหาวิทยาลัยราชภัฏ (มรภ.) 40 แห่ง และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล (มทร.) 9 แห่ง

2. กลุ่มตัวอย่าง ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย จำนวน 21 มหาวิทยาลัย โดยเก็บตัวอย่างมหาวิทยาลัยละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 210 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ

3.1.1 การฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาด ประกอบด้วย หน่วยงานในสถาบันการศึกษาช่องทางการตลาดของหลักสูตร และบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา

3.1.2 การฝึกกำลังของทักษะทางการตลาดประกอบด้วยประสบการณ์ทางการตลาดเพื่อการศึกษา และความรู้ทางการตลาดเพื่อการศึกษา

3.1.3 ความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาดประกอบด้วยลักษณะของตลาดเพื่อการศึกษาและแนวโน้มทางการตลาดเพื่อการศึกษา

3.2 ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จของการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา ประกอบด้วย กำไรในการจัดการหลักสูตรความพึงพอใจของหลักสูตรโดยรวม และคุณค่าที่มีต่อสถาบันอุดมศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสำเร็จของการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษาหมายถึงความสำเร็จที่ก่อให้เกิดกำไรในการจัดการหลักสูตร ความพึงพอใจของหลักสูตรโดยรวม และคุณค่าที่มีต่อสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

2. การฝึกกำลังของทรัพยากรทางการตลาดหมายถึง การครอบครองสินทรัพย์ทางการตลาดของสถาบันอุดมศึกษา การที่สถาบันอุดมศึกษาหาวิธีการที่ดีที่สุดในการฝึกกำลังระหว่าง

ทรัพยากรทางการตลาดของสถาบันอุดมศึกษากับความต้องการทรัพยากรทางการตลาด ซึ่งทรัพยากรนี้จะประกอบด้วย หน่วยงานในสถาบันการศึกษา ช่องทางการตลาดของหลักสูตร และบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา

3. การผนึกกำลังทางทักษะทางการตลาด หมายถึง จิตความสามารถทางการตลาดของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ประสบการณ์ทางการตลาดกับความรู้ทางการตลาดเพื่อการศึกษา ซึ่งมีการผนึกกำลังกันและก่อให้เกิดการพัฒนานวัตกรรมของสถาบันอุดมศึกษากลายเป็นจิตความสามารถทางการตลาดของสถาบันอุดมศึกษา ในที่นี้หมายถึง ทักษะทางการตลาดในด้านการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา

4. ความเชี่ยวชาญของกิจกรรมทางการตลาด หมายถึง การดำเนินโครงการพัฒนานวัตกรรมของสถาบันอุดมศึกษา โดยมีการติดตามการปฏิบัติงานกิจกรรมของการพัฒนานวัตกรรมใหม่ ประกอบด้วย ลักษณะของตลาดเพื่อการศึกษา และแนวโน้มทางการตลาดเพื่อการศึกษาโดยประเมินศักยภาพคู่แข่งและผลิตภัณฑ์ของกลุ่มแข่งขันของลักษณะของตลาดเพื่อการศึกษา และแนวโน้มทางการตลาดเพื่อการศึกษา และติดตามผลโปรแกรมทางการตลาด การพัฒนาตลาดแผนการตลาดและการเปิดตัวนวัตกรรมสู่ตลาดของสถาบันอุดมศึกษา

5. สมรรถนะของนวัตกรรม หมายถึง ระดับความสำเร็จของนวัตกรรมที่ออกสู่ตลาดของสถาบันอุดมศึกษา องค์กร โดยงานวิจัยที่ผ่านมามีการวัดความสำเร็จของนวัตกรรมที่หลากหลายในงานวิจัยนี้วัดความสำเร็จของนวัตกรรมโดยวัดจากกำไรที่ได้รับจากนวัตกรรมที่ออกสู่ตลาด โดยเปรียบเทียบกับนวัตกรรมตัวอื่นๆของสถาบันอุดมศึกษา ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มแข่งขัน กำไรเป้าหมายจากนวัตกรรมของสถาบันอุดมศึกษา

6. นวัตกรรมทางการศึกษา หมายถึง การประยุกต์ เทคโนโลยี วิธีการ วัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่โดยนำมาพัฒนาปรับปรุงในรูปแบบใหม่ ใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีระบบ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สูงขึ้น มีความหลากหลาย สอดคล้องกับสภาพสังคมและการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในปัจจุบัน เป็นการสร้างศักยภาพด้านผู้เรียนให้ได้รับการเรียนรู้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

7. ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ หมายถึง ผู้ปฏิบัติหน้าที่บริหารมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ในกำกับของรัฐ จำนวน 21 แห่งในประเทศไทย